

Az alábbiakban Varga László kaposvári megyéspüspök főpásztori levelét adjuk közre, melyet a járványhelyzetre tekintettel fogalmazott meg.

Káint, miután megölte Ábelt, arról kérdezte az Úr: Hol van a testvéred? Ő így válaszolt: „*Hát őrzője vagyok én a testvéremnek?*” Az Úréval együtt a mi válaszuk is: Igen! – a koronavírus idején még jobban, mint máskor!

Igen, a főparancs értelmében, mert ha szereted embertársaidat, mint önmagadat, akkor be kell tartanod azokat az előírásokat, amelyeket az illetékes hatóságok és az egyházi vezetők kiadtak, hogy ne árts neki.

Az eddigi tájékoztatások mellett, amelyeket szinte folyamatosan közzétettünk a rendelkezésünkre álló levelezőlistákon, szükségesnek tartok néhány spirituális szempontot is kiemelni és a leggyakrabban felmerülő kérdésekre választ adni.

Hol van az Isten a járvány idején?

Hol lenne, ha nem itt? A koronavírus és a válságok idején is tudnunk kell, hogy nekünk olyan Istenünk van, aki miközben gondviselő és megmentő, velünk jön a krízisekbe és a szenvedések tengerébe is.

Nem kívülről figyeli a küzdelmünket, szenvtelenül. Itt van a járvány kellős közepén, hogy felismerjük, és rá tudjuk bízni magunkat!

Nagypéntek drámája nem kérdőjelezte meg Isten szeretetét Jézus iránt, hanem megerősítette a hitét, hogy harmadnapra feltámad.

Miért engedi meg Isten ezt a járványt?

Ugyanazért, amiért a keresztények üldözését: hogy tanúságot tegyünk a hitünkről! Isten országa köztünk van, erről kell tanúságot tennünk! Az Ő országának békéjét és örömét nem veszélyezteti a járvány, csak akkor, ha nem hisszük, hogy Isten országa érkezett, s az ellenfél hangjára figyelünk.

A keresztségünk óta naponta választanunk kell, hogy ellene mondunk-e a sátánnak, a vádlónak, a félelemben, rettegésben tartónak, a pánikot keltőnek, vagy engedünk neki.

Ugyanakkor abban is választanunk kell, hogy rábízunk-e magunkat a szerető, gondviselő Atyára, igent mondunk-e Jézus Krisztusra, aki velünk van mindennap, és hallgatunk-e a Szentlélekre.

Szenteltvíztartók kiürítése?

Ugyanazok, akik tiltakoznak a rendelkezésekkel szemben és hirdetik, hogy a szenteltvíztartó nem lehet veszély forrása, nem hajlandók belenyúlni és keresztet vetni, amikor azt látják, hogy roma vagy koszos, hajléktalan testvéreink a szemük láttára megmosakodtak benne. Miközben otthon kínosan betartják a higiénia szabályait, és egy kortyot nem innának abból a vízből, amelyre ki van írva, hogy enyhén szennyezett, számonkérjük azokat, akik a józanészre hallgatva azt kérik, ne tartsunk szenteltvizet a tartóban, mert fertőzés forrása.

Az Oltáriszentség majd megment?

Sokan közülünk vakon hisznek abban, hogy az Oltáriszentségben jelen lévő Krisztus minden bajtól megóv bennünket. Amikor kigyullad egy katedrális vagy földrengés van, az ott imádkozók nem várják meg, amíg bent égnek, vagy rájuk omlik a mennyezet, arra hivatkozva, hogy az Oltáriszentségben jelen van Krisztus, és Ő majd megvéd bennünket, hanem az észükre hallgatva kimenekülnek, és kimentik a szentostyákat is.

Kézbe áldoztatás?

Egyesek föl vannak háborodva, s szentségtörőnek tartanak bennünket, püspököket, amikor azt kérjük: ne legyen nyelvre áldoztatás, hanem csak kézbe.

Vajon a mi Urunk, Jézus Krisztus szentségtörést követett el, amikor az első szentmisén, ahol Ő volt a főpap, nem nyelvre áldoztatta meg az apostolokat, hanem kézbe adta nekik a saját testét és véréét?

Akik igazán hisznek, azok nem kaphatják el?

Jézus nem ígért olyat, hogy lesz betegség, amit a keresztények nem kaphatnak meg, mert hisznek őbenne. Az eddigi húszezer fertőzött között bizonyára bőven volt keresztény is.

Keresztények millióit vizsgálhatja a koronavírus!

A Szentírásban Isten legtöbbször azt kéri tőlünk: „*Ne féljete!*” A pánik tehát kerülendő. Döntenünk, választanunk kell: pánik és rettegés vagy ébrenlét és bizalom a Gondviselőben? Az Istenbe vetett bizalom, a hit azonban nem vak, hanem értelmes.

Felelősek vagyunk egymásért! Ha süllyed a hajó, nem mondhatjuk, hogy nem vesszük elő a mentőcsónakot, mert Isten megígérte, hogy a hajunk szála sem görbülhet!

Mit tegyünk hát?

Ne féljete, és ne rémüldözzete, akkor sem, ha nem juthattok el szentmisére vagy nem áldozhattok! Inkább fedezéte fel azokat a lehetőségeket, amelyeket maga a Mester kínált fel nekünk, a vele való találkozásra.

Megígérte és megtartotta: ahol ketten vagy hárman összejönnek az Ő nevében, ott lesz köztük! Amennyiben odáig jutunk, hogy a kiscsoportos találkozás sem lehetséges, mert karantént rendelnek el, akkor is van lehetőségünk találkozni vele.

Az élet igéjében, a Szentírásban valóságosan jelen van. Ha naponta olvassuk, elmélkedünk róla, és belőle táplálkozunk, az örök életünket vesszük magunkhoz!

A megtört, beteg embertársainkban ugyanaz a Krisztus van jelen, mint a szentostyában. Ő jelentette ki: amit egynek ezek közül teszünk, azt vele tesszük.

A járvány számtalan lehetőséget tartogat a köztünk jelen lévő Krisztussal való találkozásra a betegekben és szenvedőkben is.

Isten mindent a javunkra fordít, csak legyen bátorságunk ezt a helyzetet is a feltámadás, a húsvét felől nézni. A mi igazi reményünk Isten országa és a mennyország! Nincs más távlat. Ezért írja Pál apostol: „*Számomra az élet Krisztus, a halál pedig nyereség.*” A koronavírus rákérdez a hitünkre, a feltámadásba vetett hitünkre is.

Minden szentmisében elmondjuk: „*Halálokat hirdetjük, Urunk, és hittel valljuk feltámadásodat, amíg el nem jössz.*” Amíg el nem jössz. Ez azt jelenti, hogy itt és most. Tehát ebben a mostani helyzetben is hiszünk a feltámadott jelenlétében és a feltámadásban is.

Ebből merítjük a reményt és az erőt, hogy segítsük egymást, amikor krízisben, nehéz helyzetben vagyunk!